

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci

žalobkyně: N. K.

zastoupená advokátem Mgr. Janem Poláčkem
sídlem náměstí Republiky 53, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému:

Magistrát města Pardubic, IČ 00274046
sídlem náměstí Republiky 12, 530 02 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2024, č. j. MmP 49315/2024, sp. zn. OSA/PO-6/24,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského obvodu Pardubice V. ze dne 03. 01. 2024, č.j. 2955/2023/OIS/Fa-14, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle ust. § 7 odst. 1 písm.

c) bod 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“), neboť se měla dne 14. 06. 2023 v čase kolem 11:50 hodin na ulici XXX u domu č.p. XXX v obci Pardubice, dopustit hrubého jednání vůči své sousedce paní H. H., roč. XXX, tím způsobem, že úmyslně strkala do otevřeného křídla její brány, kdy následně narušila její osobní zónu, když se k ní přiblížila na dotek a vytrhla jí z ruky mobilní telefon, se kterým se zavřela ve svém osobním vozidlem a vrátila jej až po příjezdu policie.

2. Za tento přestupek byla žalobkyni uložena Úřadem městského obvodu Pardubice V. (dále jen „správní orgán I. stupně“) pokuta ve výši 2.000, - Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000, - Kč, a to rozhodnutím ze dne 03. 01. 2024, č.j. 2955/2023/OIS/Fa-14. Následně žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí opravný prostředek v podobě odvolání, ve kterém uvedla několik odvolacích námitek, kterými spatřovala napadené rozhodnutí za nezákonné či příp. nesprávné. Odvolací správní orgán Magistrát města Pardubic, odbor správních agend, oddělení přestupků (dále jen „odvolací orgán“ nebo „správní orgán II. stupně“) rozhodl o odvolání tak, že jej zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil rozhodnutím ze dne 08. 04. 2024, č.j. 49315/2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“).
3. Žalobkyně se neztotožnila se závěry správních orgánů, proto podala proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, č.j. 2955/2023/OIS/Fa-14, a správního orgánu II. stupně, č.j. MmP 49315/2004, žalobu, kterou se domáhá vyslovení nezákonnosti těchto rozhodnutí, tedy jejich zrušení. Žalobkyně specifikovala v žalobě žalobní body (bod II. žaloby), které **odůvodnila víceméně shodnými argumenty, které rezonovaly i v rámci odvolacího řízení.** Konkrétně je možné zmínit, že žalobkyně popírá, že by se přestupku dopustila tak, jak stojí uvedeno v napadených rozhodnutích. Vedle toho má žalobkyně za to, že *„...správní orgány rozhodovaly dle pocitů, které zjevně vycházející ze zavedeného, klišovitého myšlenkového stereotypu, kdy oznamovatel musí mít přece nějaký důvod k podání oznámení přestupku, a nikoliv dle důkazů.“* Další rezonující námitky byly následující – tvrzení svědka (pí. H.) nemělo být podpořeno žádnými dalšími důkazy; policii přivolala sama obviněná (žalobkyně), což má naznačovat stav, že se ničeho nedopustila; tvrzení (verzi) žalobkyně potvrzuje i lékařská zpráva; úřední záznam policie nebylo možné použít jako důkaz viny, přičemž aniž nezachycuje všechny skutečnosti; doložení fotografických snímků zachycujících křídla obou bran. Nově však žalobkyně poukázala na domnělé nerespektování zásady *in dubio pro reo*, když se mají v dané věci vyskytovat zásadní pochybnosti o skutkovém stavu věci a jejím zavinění. Nad rámec výše uvedeného pak žalobkyně uvádí jakousi „omluvitelnou pohnutku“, která má ospravedlňovat stav, že: *„pokud něco uvedla nepřesně“*, tak to bylo způsobeno šokem z napadení, ale i tím, že je diabetičkou.
4. Na závěr žalobkyně uvedla, že měla být rozhodnutím žalovaného poškozena na svých právech a proto navrhuje, aby soud vydal rozsudek, kterým zruší rozhodnutí žalovaného, i správního orgánu I. stupně, včetně přiznání povinnosti nahradit náklady řízení.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
6. Předně krajský soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem

soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Ostatně jak konstatoval Ústavní soud v nálezu ze dne 10.11.2020, sp.zn. III.ÚS 1889/20, „úkolem obecného soudu, který vypořádává jednotlivé stížnostní námitky, není na každou z nich reagovat tím způsobem, že zopakuje argumentaci učiněnou jinými orgány veřejné moci v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, případně ji převypráví „vlastními slovy“. Pokud uplatněné stížnostní námitky nepřesahují rozsah námitek, které tyto orgány ve svých rozhodnutích dostatečně přesvědčivě a logicky vyřešily již dříve a soud vykonávající přezkum se s jejich hodnocením plně ztotožňuje, nedává rozumný smysl, aby již učiněné závěry znovu opakoval.“

7. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podle rozsudku NSS ze dne 22.10.2014, č.j. 6 Ads 237/2014-9 (srov. též rozsudek NSS ze dne 28.5.2009, č.j. 9 Afs 70/2008-13) „povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Námitku lze vypořádat i tak, že soud v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní a tím – minimálně implicitně – námitku vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění rozhodnutí soudu nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto požadavek by mohl vést až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry, proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008–13, dostupný na www.nssoud.cz). Akceptována je odpověď implicitní i Ústavním soudem (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68). Obdobně se k této otázce staví i Nejvyšší správní soud (srov. rozsudky ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012–50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013–30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013–50, bod 17). Skutečnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práva na spravedlivý proces. Toto právo nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).“
8. Vedle toho třeba zmínit, že smyslem každého řízení by mělo být vydání spravedlivého rozhodnutí ve věci, které bude založené na pravdivě zjištěném skutkovém stavu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2016, čj. 2 As 324/2015–16. „Podle § 3 správního řádu postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Zásadu materiální pravdy je ovšem nutné vykládat v souvislosti s § 50 a 52

správního řádu. Z racionalizované zásady materiální pravdy vyplývá nejen povinnost správního orgánu opatřovat si podklady pro vydání rozhodnutí, ale také povinnost účastníků řízení při opatřování těchto podkladů poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou

součinnost (§ 50 odst. 2 správního řádu) a povinnost účastníků řízení označit důkazy na podporu

svých tvrzení (§ 52 správního řádu). Tuto povinnost však nelze vykládat ve smyslu neunesení důkazního břemene, institutu civilního procesu, který je založen na zásadě formální pravdy (VEDRAL, Josef. Správní řád: komentář. Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 523). V souhrnu lze

konstatovat, že smyslem racionalizované zásady materiální pravdy je, aby účastník řízení a správní

orgán postupovali ve vzájemné součinnosti za účelem zjištění všech důležitých okolností.“

9. Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008–13). Soud není povinen výslovně reagovat na každé tvrzení obsažené v žalobě (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19 a ze dne 6.6.2019, č.j. 7 As 185/2018-37, bod 9).
10. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobílé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např.

bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

11. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“ Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6.4.2016, č.j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19: „Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlost žaloby zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud...“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [nález Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mylí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo

velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).

12. Navíc v této souvislosti je třeba uvést, že je nadbytečné zabývat námitkami účastníků, které nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí soudu (srov. - *mutatis mutandis* – náleze Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08, bod 24).
13. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
14. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci, něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:
 - (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
 - (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
 - (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
 - (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
 - (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.
15. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 an. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění, přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
16. Ze správního spisu vyplývá a mezi účastníky nejsou sporné následující rozhodné skutečnosti:

17. Krajský soud se předně ztotožňuje s tvrzením žalobkyně i strany žalované, že se v dané věci promítá **sousedský spor**, který se mj. týká otevírání bran. Žalobkyně k tomu uvedla, že má dlouhodobé spory se svou sousedkou H. H. ohledně vjezdové brány (strana 2, odstavec 1 žalovaného rozhodnutí). Dle vyjádření svědkyně pí. H., která uvedla, že obviněná je konfliktní osoba, jež ji opakovaně šikanuje a obtěžuje vulgárními nadávkami při pobytu na zahradě apod. (strana dva, třetí odstavec, poslední věta žalovaného rozhodnutí). **Krajský soud však v tomto ohledu připomíná, že není úkolem soudů ve správním soudnictví řešit soukromoprávní spory vyvěrající ze sousedských vztahů.** Tuto ochranu poskytují civilní soudy skrze občanské (civilní) žaloby a následná řízení týkající se ochrany vlastnického práva před jeho rušením. Daná věc však byla správně vyhodnocena jako podezření ze spáchání přestupku proti občanskému soužití, kde převážilo narušení veřejného zájmu spočívajícího v poklidném a ničím nerušením soužití lidí. Správní orgány toto protiprávní jednání správně vyhodnotily jako vyvrcholení sousedských sporů mezi zúčastněnými osobami.
18. Krajský soud se ztotožňuje se závěry správního orgánu I. a II. stupně, které vyplynuly v průběhu vedeného přestupkového řízení. Žalobkyně, tehdy v pozici obviněné z přestupku, byla zastoupena právním zástupcem – advokátem, čímž byla mj. zajištěna její procesní práva. Z procesněprávního hlediska krajský soud přisvědčuje názoru odvolacího správního orgánu (správní orgán II. stupně), když uvedl: *„Z procesněprávního hlediska odvolací orgán nemá prvoinstančnímu orgánu co vytknout.“*, tedy přestupkové řízení bylo provedeno řádným způsobem, přičemž obviněná (žalobkyně) nebyla nikterak omezena či poškozena na svých právech. Krajský soud se nadále ztotožňuje s názory a úvahami správních orgánů týkajícími se provedení dokazování a hodnocení jednotlivých důkazů.
19. Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobkyně, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, tedy že se žalobkyně přestupku dopustila. Předně krajský soud konstatuje, že podle názoru vysloveném v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 01. 2014, č.j. 5 As 126/2011-68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS, *„v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.“* **V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku.** Podklady, které byly využity správním orgánem I. stupně ke zjištění skutkového stavu a k prokázání viny žalobkyně, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobkyně zmíněného přestupku dopustila. **Žaloba nemohla být úspěšná, když žalobkyní uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů o existenci viny žalobkyně v případě daného přestupku, a to i s přihlédnutím k jejich neustálému opakování.** Z průběhu dosavadního řízení je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí nebylo jen oznámení o spáchání přestupku, ale zejména správní orgány vycházely z dalších důkazů, které správně hodnotily jednotlivě, tak i ve vzájemných souvislostech. Na základě prostudovaného spisu se krajský soud ztotožňuje se závěry správních orgánů, když argumentaci žalobkyně skutečně třeba hodnotit jako neucelenou a rozporuplnou, kdežto argumentace žalované vykazuje systematickosti a přesvědčivost. Sama žalobkyně utvrdila úsudek krajského soudu, kterým se přiklonil k závěrům správních orgánů, když v podané žalobě *„Nad rámec výše uvedeného žalobkyně sděluje, že pokud něco uvedla nepřesně, mohlo to být způsobeno nejen šokem z napadení ze strany poškozené, nýbrž i tím, že je diabetičkou.“*

Krajský soud se podivuje nad tím, že si žalobkyně v určitých fázích rozpomíná na nové a další skutečnosti, které však uvádí až v důsledku procesního postupu, nebo v návaznosti na argumentaci protistrany, ale dříve v řízení je za celou dobu jeho trvání neuvedla a ani nenaznačila. V podané žalobě "najednou" žalobkyně hovoří o „šoku z napadení“, který měla trpět v důsledku jednání strany poškozené. Tuto skutečnost však neuváděla v době šetření incidentu policejním orgánem, ani v době vedeného přestupkového či odvolacího řízení, když jí nezmínila ani při ošetření v Pardubické nemocnici. V návaznosti na vyjádření svědkyně pí. H., že je zdravotně znevýhodněnou osobou, tedy zranitelnější, si pak žalobkyně nově vzpomenukla, že je diabetičkou s tvrzením, že *„Pokud svůj stav v moment incidentu probírala s lékaři, pak se jeví jako možné, že příčinou drobných nepřesností mohla být hyperglykémie.“* Krajský soud nerozporuje toto vyjádření jako takové, ale pouze dobu, ve které bylo učiněno, a to až v žalobě proti napadenému rozhodnutí. Vedle toho třeba uzavřít, že i toto vyjádření žalobkyně je pochybné, když se v něm opírá o stav nejistoty (*„pokud něco uvedla“*, *„pokud svůj stav ...probírala“* nebo *„pak se jeví jako možné“*). Krajský soud zastává názor, že pokud žalobkyně uvedené skutečnosti znala v době předmětného incidentu (jakože je logicky vzato musela znát) a následného řízení, které vedly správní orgány, tak nejen že uvedené argumenty mohla sdělit, ale spíše je měla sdělit. Je pochybné, že téměř rok od předmětného incidentu (projednávané přestupkové věci), který se stal 14. 06. 2023 si žalobkyně náhle vzpomenukla, že mohla uvádět „nějaké“ nepřesnosti a „pokud“ je uvedla, tak to bylo způsobeno v důsledku hyperglykémie, když je diabetičkou. Proč však už třeba i odvolací správní orgán neupozornila na tuto skutečnost „údajně“ se vážící k jím sdělovaným nepřesnostem, zůstává záhadou, když navíc tvrdila, že se jen správní orgány dopustily řady pochybení.

20. Žalobkyně již v průběhu přestupkového řízení a poté v odvolání uplatnila řadu námitek, kterými se správní orgány zabývaly, a to jak správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí ze dne 03. 01. 2024, tak poté i žalovaný v žalovaném rozhodnutí ze dne 08. 04. 2024. Krajský soud se také ztotožňuje se závěrem žalované, který uvedla v napadeném rozhodnutí, že: *„Prvoinstanční orgán současně též přezkoumatelným způsobem vypořádal námitky obviněné vznesené v průběhu řízení.“*, ale i *„Odvolací orgán má úvahu prvoinstančního orgánu za vyčerpávající...“* Krajský soud opětovně konstatuje, že správní orgány (I. i II. stupně) se dostatečným způsobem vypořádaly s námitkami žalobkyně (obviněné) už v průběhu vedeného správního řízení.
21. Žalobkyně v žalobě v podstatě opakuje své námitky, které vznesla již v průběhu přestupkového řízení a v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Konkrétně se jednalo o následující výčet námitek – tvrzení svědka (pí. H.) nemělo být podpořeno žádnými dalšími důkazy; policii přivolala sama obviněná (žalobkyně), což má naznačovat stav, že se ničeho nedopustila; tvrzení (verzi) žalobkyně potvrzuje i lékařská zpráva; úřední záznam policie nebylo možné použít jako důkaz viny, přičemž aniž nezachycuje všechny skutečnosti; doložení fotografických snímků zachycujících křídla obou bran (strany rozhodnutí správního orgánu I. stupně č. 8 a 9). Tyto námitky byly vesměs zopakovány jako odvolací námitky (str. 7 žalovaného rozhodnutí), čímž se s nimi vypořádával i odvolací správní orgán v rámci napadeného (žalovaného) rozhodnutí. Žalobkyně specifikovala v žalobě žalobní body (bod II. žaloby), které víceméně reflektují námitky vznášené v přestupkovém řízení, jakož i odvolací námitky. Navíc však stojí uvedeno, že *„argumentace žalovaného vedoucí k uznání viny je nesprávná, protože žalovaný zcela opomněl využít zásadu in-dubio pro reo.“* Žalobkyně tak *„zdůraznila“*, že existuje nebo

přetrvává celá řada pochybností, které mají zakládat nesprávnost, a proto i nezákonnost žalovaného rozhodnutí jako celku. Například, ve vztahu k žalobnímu tvrzení: „...*správní orgány rozhodovaly dle pocitů, které zjevně vycházející ze zavedeného, klišovitého myšlenkového stereotypu, kdy oznamovatel musí mít přece nějaký důvod k podání oznámení přestupku, a nikoliv dle důkazů*“ krajský soud poukazuje na vyjádření už správního orgánu I. stupně, který příhodně uvedl, že „*Přivolání policie ze strany obviněné tak samo o sobě nijak neprokazuje, že obviněná se ničeho nedopustila, od toho je až dokazování ve správním řízení o přestupku.*“ Krajský soud k tomu dokládá, že samotné oznámení přestupku, včetně jeho příloh, zachycuje pouze důvodné podezření na spáchání přestupku, tedy dopuštění se nějakého protiprávního jednání. Teprve až v případě, že správní orgán nabyde přesvědčení po prvotním zhodnocení důkazních prostředků a v nich obsažených tvrzení a skutečností, že skutečně došlo ke spáchání přestupku, tak zahájí konkrétní řízení ve věci, čímž bude i vzneseno obvinění. Správní orgán má však i možnost, v případě že by dospěl k závěru, že došlé oznámení neodůvodňuje zahájení řízení, tak danou věc odložit. V předložené věci se tak však nestalo a s obviněnou bylo zahájeno přestupkové řízení, které ještě samo o sobě neprokazovalo vinu obviněné, když obviněná měla široký prostor k uplatňování svých práv a efektivní obhajobě, čímž mohla svoji vinu legitimně vyvrátit. To se však také nestalo, když to byly právě správní orgány, které nade vší pochybnost prokázaly vinu obviněné.

22. Pro prostudování spisového materiálu musí krajský soud konstatovat, že jediné pochybnosti v dané věci vyvstaly na straně samotné obviněné (žalobkyně). Není pravdou, že by správní orgány nesprávně aplikovaly zásadu *in dubio pro reo* (v pochybnostech ve prospěch), nebo že by si správní orgán měl v celém řízení vykládat zmíněnou zásadu v pochybnostech „*pro obviněného jako jakousi zásadu v pochybnostech pro poškozenou*“. Z hlediska náležitého zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností a za dodržení principu *in dubio pro reo*, tak musí být obviněnému z přestupku nade vší rozumnou pochybnost prokázáno, že to byl právě on, jehož protiprávní jednání bylo jedinou, rozhodující příčinou nebo jednou z dominantně rozhodujících příčin protiprávního následku a že jednal zaviněně. Tento závěr plyne z rozsudku NSS ČR ze dne 11. 03. 2010, č.j. 7 As 4/2010-226. Obviněného lze uznat vinným ze spáchání přestupku pouze za splnění podmínky řádně zjištěného skutkového stavu věci, kdy předmětný skutkový stav je zjištěn v souladu s řádně pořízenými a provedenými důkazy, tedy jinak řečeno procesně relevantním způsobem v souladu se způsobilostí důkazních prostředků a z nich vzešlých důkazů. V situaci, kdy i po zhodnocení všech důkazů bude mít správní orgán pochybnosti o dostatečnosti zjištění skutkového stavu, případně o tom, jak má rozhodnout, je pak namístě aplikovat princip *in dubio pro reo* a rozhodnout ve prospěch obviněného (srov. rozsudek NSS ČR ze dne 15. 07. 2010, č.j. 9 As 1/2010-58). Správní orgán tak vždy musí prokázat vinu obviněného, přičemž pouhé podezření k uznání viny nepostačuje. **To ovšem neznamená, že by ve prospěch obviněného měla být vykládána každá pochybnost, která se v řízení vyskytne.** Rozhodnutí ve prospěch obviněného mohou odůvodnit **jen rozumné pochybnosti** o vině, tj. takové, které se opírají o určité okolnosti případu a které připouštějí jiné konkrétní vysvětlení případu, a to ve prospěch obviněného. Vzniknou-li takové pochybnosti o vině obviněné osoby, pak je správní orgán povinen je odstranit novými důkazy. **Zásada *in dubio pro reo* se tedy uplatňuje až tehdy, když budou zjištěny okolnosti, které odporují závěru o vině obviněného, či nedostačují-li jiné okolnosti k takovému závěru. V dané věci však žádné**

takové pochybnosti nevystaly, přičemž ničím nepodložená tvrzení obviněné se jeví jako pouhá procesní a účelová taktika.

23. Krajský soud k tomu dodává, že správní řízení o přestupku je sice ovládáno zásadou oficiality, tedy že je to řízení vedené z moci úřední, co znamená, že minimálně důkazní břemeno leží na správním orgánu, avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, tak se přesouvá důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. K tomu viz. rozsudek NSS ČR ze dne 02. 05. 2013, č.j. 3 As 9/2013-35: *„Názor stěžovatele by v podstatě znamenal, že jakékoliv potvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním závěrům.“* Vedle toho lze odkázat i na rozsudek KS v Hradci Králové ze dne 13. 06. 2017, č.j. 36 A 3/2017-25, ze kterého vyplývá cit.: *„Jakákoliv ničím nepodložená spekulativní námitka či hypotéza ze strany přestupce neznamená, že by správní orgán měl aplikovat tuto zásadu tak, že by provedl rozsáhlé dokazování za účelem v podstatě vyvrácení takových spekulativních námitek a hypotéz, tj. že by každé takové tvrzení musel dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním závěrům.“* Tomu však žalobkyně v průběhu vedeného správního řízení nedostála, když jen kladla jedno tvrzení na druhé, ale nikterak je relevantně nedokládala.
24. Naopak krajský soud souhlasí s tvrzením žalobkyně, že v dané věci proti sobě od počátku stojí dvě tvrzení, a to tvrzení její a tvrzení pí. H. Respektive, jak uvedl i sám žalovaný, tak výpovědi žalobkyně (obviněné) a svědkyně se diametrálně odlišují. Nelze však souhlasit s tím, že by jednotlivá tvrzení nebyla podpořena jinými důkazy, přičemž ve smyslu dotčených zásad, zejména zásady volného hodnocení důkazů samostatně i v jejich vzájemných souvislostech, je třeba vnímat celou množinu tvrzení v komplexnosti. Žalobkyni však nelze přisvědčit ani v jiných bodech žaloby, resp. námitkách, které opakovaně rezonují. Krajský soud si učinil vlastní závěr, když sám nabyt přesvědčení, že se sice žalobkyně od počátku snaží celý skutkový děj popisovat jasně, ale její nejistota prodlévá v odchylkách při vybavování si jednotlivých aspektů tohoto skutkového děje. Je to přitom jistota, která je klíčová v rekonstrukci skutkového děje, když objektivně není ani možné dosáhnout skutečné pravdy, ale jen se jí s největší možnou mírou pravděpodobnosti (rovnající se jistotě) přiblížit. Materiální pravda se realizuje procesem dokazování (zjišťování skutkového stavu věci), ve kterém je možné se dobrat pouze vysoké míry jistoty založené na objektivních zjištěních (viz. JELÍNEK, J. (eds.) Základní zásady trestního řízení – vůdčí ideje českého trestního procesu: sborník příspěvků z mezinárodní konference Olomoucké právnické dny. Praha: Leges, 2016, s. 159-160). Jednotlivé tvrzení a argumentaci žalobkyně je třeba hodnotit jako účelové v duchu procesní obrany, když neoplývají kýženou mírou přesvědčivé jistoty založené na objektivních základech. Žalobkyně napadá výpověď učiněnou svědkyní pro její rozporuplnost, ale přitom sama nedokáže vysvětlit určitá fakta, jako třeba to, jak se dostal mobilní telefon paní H. na zem, když k tomu nakonec uvedla: *„prostě tam byl.“* K tomu krajský soud odkazuje na vyjádření žalovaného, který příhodně shrnul následující: *„...na jedné straně obviněná tvrdí, že se v sevření brány pokusila sebrat telefon svědkyni a následně se vyprošťuje ze sevření bran strkáním do křídla brány svědkyně, na straně druhé tvrdí, že k ní byla otočena zády, takže neviděla, jak se telefon svědkyně dostal na zem, a ona ho následně pouze zvedla ze země.“* Krajský soud se přiklání k hodnocení správních orgánů, zejména žalovaného, který uvedl, že je nutné poukázat na *„vysokou nepravděpodobnost a nelogičnost toho, že by svědkyně potom, co ho uchránila před pokusem obviněné jí ho sebrat, telefon následně odhodila na zem a tam ho nechala ležet. Když sama obviněná ver své výpovědi*

uvedla, že se svědkyni snažila telefon vzít, ale ona ho držela pevně v ruce.“ Naopak, krajský soud souhlasí se závěry hodnocení tvrzení svědkyně, že jsou konzistentní a mající oporu v dalších tvrzených skutečnostech, přičemž se rovněž odkazuje na odůvodnění napadeného (žalovaného) rozhodnutí, ve kterém stojí uvedeno: „Výpověď svědkyně má odvolací orgán za hodnověrnou a neshledává v ní žádné rozpory v kontextu jejích vyjádření i v průběhu řízení.“

25. Krajský soud hodnotí i další závěry správních orgánů za dostatečné a správné. Co se týče zmiňované lékařské zprávy, tak z ní skutečně nevyplývají žádné objektivní nálezy (zjištění známek zranění), které by měly mít přímou souvislost s incidentem otevírání bran. Tyto lékařské podklady tudíž neprokazují žádné souvislosti s „údajným“ zraněním žalobkyně a předmětným incidentem. Pokud jde o hodnocení úředního záznamu PČR, tak je pravdivé, že úřední záznam sám o sobě není způsobilý jako důkaz ohledně viny pachatele přestupku. Nicméně je třeba souhlasit s názorem žalovaného, když uvedl, že je možné takový záznam hodnotit v celkovém kontextu všech tvrzení a důkazních prostředků, jakož i z nich vzešlých důkazů. S odkazem na přiložené fotografické snímky musí krajský soud konstatovat, že tyto fotografie neprokazují nic jiného (konkrétního), než jen vzájemnou možnost a prostorové podmínky otevření vjezdových bran. Krajský soud v tomto ohledu odkazuje i na hledání adresy XXX v internetové aplikaci GoogleMaps, kde si je možné navolit pohled tzv. „Street View“, tedy vlastně pohled, jak kdyby daná osoba stála na uvedeném (hledaném) místě. Na vyhledaném vyobrazení je možné zcela zřetelně vidět otevřené křídlo bílé brány před domem č.p. XXX, kde vedle je vidět druhá dotčená brána před domem č.p. XXX. Na absurditě ohledně tvrzení žalobkyně týkajícího se „uvěznění“ mezi křídly obou bran je třeba shodně poukázat na závěry správních orgánů v napadeném rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně (viz. „*Správní orgán nerozporuje stav na fotografiích, ale rozporuje skutkový děj popisovaný ze strany obviněné...*“). Ano, stav na fotografiích či vyobrazení z GoogleMaps je dán objektivně, kdežto subjektivní závěry žalobkyně byly učiněny mylně a účelově.
26. Krajský soud se ztotožňuje se závěry správních orgánů v tom, že bylo dostatečně prokázáno, že to byla právě obviněná, která se zmocnila mobilního telefonu pí. H., a to bez právního důvodu, který si následně ponechala v držení až do příjezdu policie. Toto jednání by sice bylo za určitých okolností ospravedlnitelné (tzv. okolnosti vylučující protiprávnost), avšak takové okolnosti nenastaly a ani nebyly uplatněny. Současně je nutné souhlasit i s tím, že již samotné zmocnění se něčího (cizího) mobilního telefonu bez přivolení oprávněné osoby (vlastníka) je jednání „za branou“, které se přičítá běžnému chování osob v rámci jejich soužití, čímž je i způsobilé narušit občanské soužití veřejnosti jako chráněný společenský zájem. S odkazem na prověření hlídky policie je nutno navíc podotknout, že žádný výstup z „údajného“ natáčení incidentu mezi zúčastněnými osobami nebyl zjištěn. Krajský soud se ztotožňuje i se závěrem toho, že jednání obviněné bylo od počátku incidentu aktivní, proto bylo vhodně vyhodnoceno ve smyslu úmyslného zavinění nepřímého, přičemž se krajský soud odkazuje na výstižné odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Krajský soud posoudil i výši uloženého správního trestu ve formě pokuty, přičemž dospěl k závěru, že byla stanovena zcela adekvátní a přiměřená výše pokuty za prokázané spáchání daného skutku, který naplnil zmíněnou skutkovou podstatu přestupku proti občanskému soužití, a to vůči všem okolnostem daného případu.

27. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl v řízení úspěšný a neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly (tj. náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 30. září 2024

JUDr. Jan Dvořák, v. r.
samosoudce